

En beretning fra felttoget i Italien - 1944?

Webmaster har modtaget det følgende indlæg fra en krigsspiller, hvis navn er kendt af redaktionen, men som af hensyn til hans sikkerhed ikke vil blive bragt her.

Indlægget lyder som følger

I en fjern slægtninges efterladte papirer har jeg fundet følgende optegnelser. Han har tilsyneladende været tilknyttet den engelske hær for en kortere periode under anden verdenskrig. Dokumentet er tydeligvis et par løse ark, hvorpå han har forsøgt at genkalde sig forløbet af det slag hvorunder han må have pådraget de skader, der holdt ham sengeliggende i årene der fulgte.

Papirerne er velsagtens fundet af plejepersonalet, thi på bagsiden er noteret på italiensk med sirlig skrift " *Patienten trænger til ubetinget ro og må absolut ikke ophidses*".

Han skriver:

"Jeg har lige haft en underlig drøm og er lige vågnet badet i angstens sved. Tiden havde igen hvirvlet mig tilbage til de skrækelige dage, hvor Napoleons hære kæmpede for at overleve presset fra sine dødsfjender mod øst. Jeg fandt mig placeret som chef for det franske korps højre fløj, og overfor mig stod en mur af østrigere ført med determineret foragt for menneskeliv af et cigarpulsende uhyre, der gang på gang sendte sine hvidklædte bataljoner mod mine små, men usigeligt tapre formationer. Underligt er det, at denne slagter fra helvedets forgård, i den virkelige verden var den flinke, lidt distraete chef for naboregimentet, i det der blev min sidste kamp i Italien.

Jeg blev i slutningen af 1943 hentet fra mit trygge skrivebordsjob, direkte til en cheffpost for 1.bataljon/Hampshire Regiment, idet dets chef måneden forinden var faldet. Folkene havde gået uden ordentlig ledelse i næsten tre uger og var ved min ankomst nærmest syge af druk. De havde haft en hård tid og det blev min opgave at rette op på situationen. Sådan skulle det ikke blive.

Knap ankommet blev jeg beordret til stabsmøde hos brigadechefen - en pudsig type, der med en klippefast tro på det retfærdige i vores sag, ikke mente at noget kunne gå galt når bare vi gjorde, hvad han forventede.

Min bataljon fik til opgave at gå langsomt frem langs landevejen mod målet for operationen - den lille, men driftige provinshovedstad Genzano. (Notat: der ligger et kort i min oppakning, prøv at finde det)

Der er blevet fundet et kortfragment som kan ses sidst i teksten.

Der forelå som sædvanlig stort set ingen efterretning om den forventede modstand og det blev tydeligt for mig at vi var helt overladt til os selv herude på højre fløj. Det var fra starten klart, at artilleristøtten var forbeholdt mere ophøjede opgaver end min. Senere skulle jeg sande at oplysninger om genforsyning også var noget der var omgæret med næsten hysterisk hemmeligholdelse.

Jeg havde på stabsmødet lejlighed til at hilse på naboenhedens chefer - en Patton-lignende cigarrygende type som uafsladeligt bladrede rundt i det udleverede materiale tydeligt vis for at finde et smuthul. Til stede var også hans næstkommanderende - en hyggelig skrivebordstype der som jeg følte, at opgaven var lige vel stor nok.

Det fremgik af brigadechefens oplæg, at han gerne så at vi nåede frem til Genzano inden kollegerne fra de tidligere kolonier. Det lå også lidt i luften, at vores opgave var at holde døren når chefen skred inden på byens torv.

Vel tilbage i egne rækker nåede vi knap at dele ordrer ud til kompagnicheferne før lyskugler på himlen angav at nu var terningerne kastet. Nu måtte det briste eller bære. Vore to opklaringsenheder søgte frem ad vejen gennem Barberini som lå helt øde og forladt hen. Tyskerne havde tilsyneladende igen gjort sig skyldig i et mindre folkemord, idet mine folk kun fandt en enkelt ældre kone som plaprede løs om djævl i plettet tøj og en særlig grusom tysk officer med klap for det ene øje. Hun mente at hans håndlangere havde kaldt ham Sturm-et eller andet og fortalte at alle inbyggere var ført over i den lille skov øst for byen. Mine folk så nu rødt og for ud ad vejen, kun for at blive mødt af heftig ild fra et panserværnsvåben skjult i den næste skov. Vi mistede halvdelen af opklaringskøretøjerne og resten susede i dækning. B- og D-kompagni rykkede nu forsigtigt frem mod før omtalte skov, men fandt ikke andet end tre massegrave.

A-kompagniet rykkede frem til hegnet på østsiden af Barberini og det tunge kompagni gik i stilling i byen.

Jeg gav ordre til at Sherman eskadronen skulle køre ud i det åbne terræn nord for skoven, for at støtte vores næste spring frem mod nr. 2 skov til venstre for vejen. Det må chefen have misforstået, for der gik ikke fem minutter så var de næsten alle tilbage igen. De havde set ild afgivet fra nr.2 skov og havde mistet en kampvogn.

Desværre var mit snøreband knækket da fremstødet startede, så det varede lidt inden jeg selv nåede frem for at give folkene en peptalk . Det var desværre for sent . Under fremrykningen gennem Barberini havde kvartermesteren fundet et uhyre lager af den lokale drue og folkene var nu synligt berusede. Alle blev beordret ud af vognene og frem mod den næste skov, idet jeg indskærpede at det ville hjælpe meget på resultatet om de prøvede at finde noget at skyde på. Det var her filmen knækkede. Vores Daimler opklaringspanservogn fik lige meldt, at de så en Marder stå i skovkanten inden vognen gik op i røg og D kompagniet rendte lige ind i en morderisk ild fra en skjult fjende. Det tog tab og blev nedholdt. Og det var kun held der var årsag til, at vores morterdeling fik ram på fjenden i skovkanten. Den fjendtlige ild ophørte og B kompagniet spurtede over det åbne område mellem de to skove og kom ind i skovbrynet.

Kampvognene havde nu sundet sig og kørte endnu en gang frem for at støtte vores infanteri. Troede jeg. Denne gang blev de så beskudt fra den modsatte side af floden Rapido, af et par halvdefekte stormkanoner som brigadechefen over radioen med stor sikkerhed havde fremført "nok var på vej mod Berlin". Det er muligt at de var på vej hjem, men det afholdt dem altså ikke fra at sende mine Shermans tilbage til udgangspositionen for anden gang. BØH!

Et fotografi af bataljonschefen taget i løbet af i efteråret 1944.

Om det er den omtalte Marder vides ikke, da billedet ikke er dateret.

Vi havde nu fået erkendt fjenden i skov 2 og en indædt nærkamp fandt sted, imedens vores mortar havde held til at tilføje den tyske Marder deling et tab, så denne måtte trække sig til den næste skov - den sidste inden vore drømmes mål - torvet i Genzano.

Fra mit skjul i skov nr. 1 hvor jeg netop havde fundet et sjældent eksemplar af orkideen Germanius Rabundus, og derfor ikke lige var klar til at rykke frem i samme tempo som folkene, kunne jeg se hvorledes vores tropper i centrum og på venstre fløj under svære tab havde indtaget landsbyen Capi og var nået frem til broen ved Rapido. Netop her opstod der nu kaos idet det viste sig at denne bro - ganske som jeg igen og igen havde fremført for døde øren ved stabsmødet - ikke kunne bære vore kampvogne.

Mens mine folk - efter at have smidt tyskerne ud af skoven - pustede ud kørte vores panser nu frem for tredje gang. Denne gang skulle de smide de tyske maskingeværstillinger i Genzano's vestligste bygninger ud. De generede min venstre flanke og umuliggjorde kollegaen til ventre's fremrykning. Der blev braget en mængde granater af, men jeg har ingen klar erindring om virkningen, idet jeg stadig var fascineret af mit sjældne blomsterfund.

Endelig fik vi lidt artilleristøtte og resten af Marder delingen gik op i røg.

Det var nu også blevet klart at den tyske chef havde været kaldt bagud og at kommandoen havde været overgivet til næstkommanderende. Jeg fik et glimt af ham i min fuglekikkert og der var ikke noget fanatisk over ham - det lignede vel nærmest den lidt joviale type funktionær du finder bag skranken i din lokale bank. Han har vel været lige så lidt interesseret i at skulle skrive breve hjem til familierne som jeg.

Jeg kunne se, at vi var ved at tabe momentum ude hos kollegerne og besluttede at sætte alle reserver ind i et sidste fremstød mod Genzano. Den snu tyske chef havde forudset dette og trak sig skyndsomt ud af skoven og ind i byen.

Vi nåede lige at se bagsmækken på en 251 mandskabsvogn, da den forsvandt om et hjørne i den synkende sols sidste stråler. Endnu en gang havde vi grebet ud i den blå luft. Over radioen fik jeg besked på at stoppe mit fremstød idet man mente, at jeg var kommet foran tidsplanen.

Jeg opslog mit kvarter foran den ødelagte Marder. Det var dumt. Det sidste jeg husker er at jeg fik stukket et krus te i hånden og at der lød en skrigende lyd af metal der giver efter. Kanonløbet faldt ned over mig og alt blev sort.

De søde sygeplejersker har passet mig fortrinligt under hele mit ophold her i Napoli og de siger, at jeg nok skal komme på benene igen selvom det vil tage lang tid. Efterkrigs Italien er tilsyneladende noget kaotisk, men selvom de ikke fortæller mig meget om verden udenfor, kan jeg da forstå at alle har det svært og at der tilsyneladende er mangel på alt.

Her på afdelingen mangler der også meget, blandt andet er der ikke noget håndtag på indersiden af min

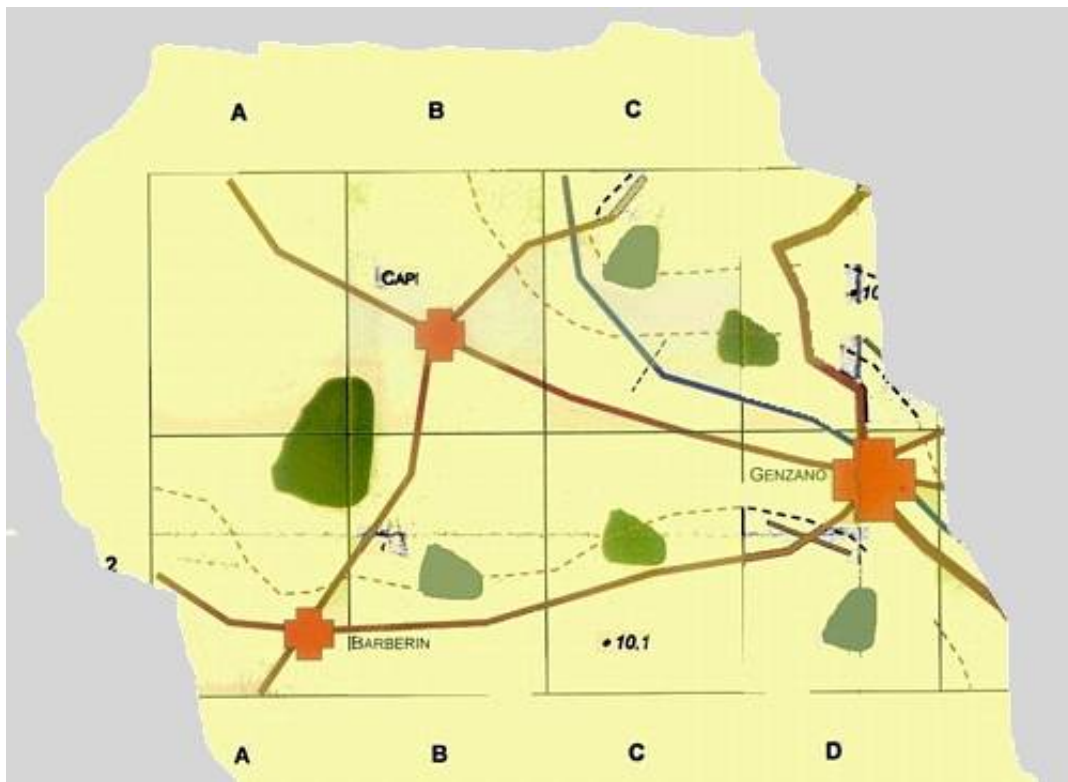
dør."

Her slutter beretningen brat. Den gæve krigsspiller har lovet at kigge lidt nærmere på de papirer han i øvrigt har fået overdraget.

Nå, et er spøg, et andet Valborg

Ovenstående er Ole Friderichsens beretning fra "Operation Italien" - et krigsspil fra Anden Verdenskrig, som blev spillet hos Peter Gjørtler over sommeren 2002.

Kortet viser kampområdet.

Helt til højre ses Genzano ved Rapido-floden og til venstre herfor byerne Capi og Barberini.